

en lang Række Aar og kan gøre Fyldest i Fremtiden. Jeg mener ikke, Rigsdagen kan vedtage den Slags Love. Jeg mener ikke, der ydes Ret og Rimelighed overfor Kvinderne med den Slags Love, og derfor er vi principielt imod dem. De, der mener at ville gøre Indgreb i Kvindernes Erhvervsfrihed paa saa betydelige Omraader, maa kunne forelægge uomtvistelig Dokumentation for, at Kvinder ikke kan taale dette særlige Arbejde, baade af Hensyn til deres eget Helbred og af Hensyn til den opvoksende Slægt. Denne Dokumentation foreligger ikke, og den maa vi afvente.

Mathilde Hauschultz: Man faar efterhaanden uvilkaarlig den Opfattelse, at Regeringen er ved at være overanstrengt. Saa gaar det med den som med saa mange Mennesker: naar de er nervøse og overanstrengte, kører de alt mellem hinanden og skal overkomme det utrolige, ligegyldigt om det er vigtigt eller mindre vigtigt. Det gør Regeringen ogsaa for Tiden med Lovforslag. Vi faar store, vigtige, samfundsomfattende, betydningsfulde Lovforslag lagt paa Bordet, hvis Behandling i og for sig kunde tage hele vor Tid, og vi faar Forslag, der er ganske hen i Vejret, som Forslaget om Afrustning og alle disse Konventionsforslag, som vi jo ved ikke kan blive gennemført (Modsigelse). Vi ved det. Vi ved det, fordi der er akkurat den samme Konstellation i det andet Ting, som der var i 1922, og det er det andet Ting, der vil blive det afgørende. Derfor bliver det absolut umuligt at faa gennemført Forslagene indtil videre; saa det var maaske hensigtsmæssigt at lade være at tage Tingets Tid og ofre de Penge, der gaar med til det.

Jeg kan ikke se Formaalet med at fremsætte disse Konventioner til Ratifikation, og jeg vil gerne spørge Socialministeren, hvilke Lande der har ratificeret dem, siden vi sidst taltes ved om Spørgsmaalet. Saa vidt mig bekendt er det nogle mer eller mindre eksotiske Lande, der har tiltraadt dem, og jeg synes egentlig ikke, det er fristende at gaa i deres Fodspor. Jeg kan ikke indse, at man i Spørgsmaal som disse skal lovgive internationalt. Jeg mener, man skal lovgive nationalt, lokalt. Det er dog ikke det, der gælder i andre Lande, vi kan rette os efter. Vi har kun vore egne klimatiske Forhold, vore egne Arbejdsforhold og vort eget Menneskemateriale at tage Hensyn til.

Formaalet med selve Lovforslagene er jo i første Række at beskytte Kvinden som Slægtens Fornyer, altsaa i Virkeligheden

beskytte Børnene. Man siger om Natarbejdet, at det er farligt, nedbrydende for Kvindens Helbred. Man siger, at det er farligt og nedbrydende for Slægten, at Kvinden arbejder lige op under sin Nedkomst og umiddelbart efter sin Nedkomst, men uden at komme med nogen som helst Dokumentation fra nogen Side, der kan vise, at Natarbejdet har haft saa nedbrydende Virkninger paa Kvinderne og paa Slægten, og uden at der paaavises noget som helst om, at de Bestemmelser, vi har i beskyttende Retning fra tidligere, i Fabrikloven, har vist sig ikke at strække til og at kræve Udvidelse. Heller ikke kan man paaavise, at det er Kvinderne, der har ønsket at faa denne Beskyttelse. Vi lever jo i Øjeblikket, om jeg saa maa sige, i Kvindens Aarhundrede. Vi har, medens vi Kvinder har siddet paa Rigsdagen, jævnlig set, hvorledes Kvinderne stadig væk har faaet alt, hvad de kunde begære i Retning af Ligestilling med Manden. Vi har faaet hele den samfundsmæssige, erhvervsmæssige Ligestilling med Manden — paa nær et ganske specielt Omraade: kvindelige Præster. Vi har haft Spørgsmaalet om lige Løn for Mand og Kvinde til Behandling, og Forslaget gik uantastet igennem Tingene. Vi er altsaa erhvervsmæssigt, ude paa Arbejdsmarkedet, blevet saa godt som ligestillede med Mændene. Og nu — nu, i det Herrens Aar 1925, etter at vi har faaet hele Ligestillingen, rejser der sig Røster for, at Kvindens Fysik ikke er saa god og saa stærk som Mandens. Det er, mine Herrer, at lovgive baglæns. Først tager man Ligestillingen, tager alt, hvad man har krævet at faa, og bagefter viser det sig, at man har glemt, at Kvinden er den svagere og Slægtens Fornyer. Men man kan nu en Gang ikke lovgive paa den Maade i Siksak, man kan ikke blæse og have Mel i Munden paa en Gang. Man maa vælge en af Delene, og vi har i hele vort Lovgivningsarbejde i Danmark valgt Ligeberettighedsprincippet og faaet det omtrent ført igennem. Naar man nu siger, at det er en lidet smigrende Stilling for Danmark ikke at ville tiltræde disse Konventioner, vil jeg spørge: Har man ikke til andre Tider høvdet, at Danmark indtog den mest smigrende Stilling i Spørgsmaalet om Kvindens Ligestilling med Manden, for vi var det Land, der var gaaet forrest i Kampen for Kvindens Ligestilling og kunde vise Resultater af vor Kamp?

Naar man saa ser paa selve Lovforslaget, maa jeg sige, at man skulde jo ikke tro, at det var Jurister, der havde udarbejdet dette Lovforslag. Det er lige oplagt